

Za našo deco.

Vrvar Hasan.

(Pravljica iz zbirke »Tisoč in ena noč.«)

Dalje.

»Prav zadovoljen sem, da sem pripomogel Hasanu do bogastva. Samo tega mu ne morem oprostiti, da me je nalagal radi onih štiri sto zlatnikov, ki so mu prinesli bogastvo.«

»Jaz ne mislim tako,« je odgovoril Sad. »Hasan je govoril resnico. Od tvojih štiri sto zlatnikov ni imel on nikakega dobička. Tisti moj košček svinca mu je prinesel vse sedanje bogastvo.«

V takih razgovorih sta dospela do Hasanove palače. Potrkala sta na hišna vrata in sta vprašala vratarja, če je res to Hasanova hiša.

»Da, gospodje! Moj gospod je sedaj v veliki dvorani. Prijavi vaju bom.«

Ko je Hasan zagledal svoja dobrotnika, jima je hotel poljubiti rob plašča, ali onadva mu tega nista hotela dopustiti.

»Dobrotnika moja!« je začel on. »Nisem pozabil na to, da sem bil pred kratko dobo še reven vrvar Hasan in da moram le vaju zahvaliti, če sem sedaj bogat. Zato vaju prosim, da smatrate tole hišo za vajino in da bodeta moja gosta.«

Nato jima je začel podrobno razlagati, kaj se mu je bilo zopet pripetilo in je zaključil svoje pripovedovanje z ugotovitvijo, da je le tisti košček svinca povzročil, da je postal bogataš.

Sadi si ni mogel, da ne bi mu bil rekel:

»Hasan! Verjamem, da si pošten človek. Samo ne morem verjeti v to tvojo povest. Nikakor mi ne gre v glavo, da bi se moglo najti v kaki ribi toliko bogastva, niti to, da ti je orel odnesel sto devetdeset zlatnikov. Jaz bolj verjamem v to, da si uporabil vseh štiri sto zlatnikov v to, da si došel do bogastva. Pa, naj bo, kakor hoče. Kljub vsemu temu se veselim tvoje sreče, ker sem ti jo vselej želel.«

Hasan je začel na vse mogoče načine zatrjevati, da je povedal samo čisto resnico. Sadi se je delal, kakor da bi bil nazadnje res prepričan, samo da ga ne bi razžalil.

Prijatelja sta ostala kot gosta in sta občudovala lepoto zgradbe. Prenočila sta pri Hasanu. Drugega jutra sta stopila s Hasanom na vrt, na katerem je bilo polno cvetic, raznega grmičevja ter lepih dreves. Čez nekaj časa sta pritekla tudi dva Hasanova sina, da bi se igrala na svežem zraku. Ko sta se tako podila po vrtu, sta naenkrat zapazila med vejami visokega drevesa ptičje gnezdo. Ker je bilo drevo zelo visoko, sta prosila slugo, ki ju je spremljal, naj spleže na drevo in naj pogleda, kaj je v gnezdu.

Sluga je slušal. Ko je došel na vrh, je videl, da ima ptica gnezdo v nekakem turbanu. Zgrabil je celo gnezdo in ga je izročil otrokoma. Ona pa sta odnesla gnezdo očetu, rekoč:

»Oče! Glej, gnezdo imamo. V turbanu je napravljeno.«

Vsi so se začudili. Hasan je prijel turban, ga je ogledoval od vseh strani, pa je spoznal, da je to bil tisti turban, ki mu ga je bil orel odnesel.

»Mogoče je to res tvoj turban,« je menil Sadi, »ali kje je v njem denar?«

Hasan je nato turban odvil in tedaj je iz njega izpadla mošnja, ki mu jo je bil Sadi podaril. Stresel jo je na zemljo in ko so izpadli vsi zlatniki, je rekel:

»Torej, glejta! Sedaj kar štejta! Zdaj mi bo sta vendar verjela, da sem govoril resnico.«

»Hasan!« je dejal Sadi, ko je bil zlatnike preštel, »res je, s tem denarjem si nisi pomagal, ali kje je onih sto devetdeset zlatnikov, ki si jih skril v lonec? Mogoče si one uporabil za svoje posle in si z njihovo pomočjo obogatel!«

»Naj bo tudi tako,« se je vmešal Sad. »Mogoče si je Hasan res pridobil polovico svojega bogastva s temi sto devetdeset zlatniki, drugo polovico pa si je sigurno pridobil s pomočjo svinca, ki sem mu ga poklonil.«

»Draga moja,« je ugovarjal Hasan. »Še enkrat vama izjavljam, da sem govoril le golo resnico. Zdaj sem tako bogat, da se ne bi lagal za samo sto devetdeset zlatnikov.«

(Konec prih.)

Gotovi inozemci pripovedujejo,

da morajo na reformiranih Hitlerjevih ljudskih šolah učenci spisati ali članek ali pesmico o njihovem političnem čustvovanju in te izjave izpovedati g. šolskemu nadzorniku. — Osem dni pred nadzornikovim prihodom si je mali Mihec za šolo pripravil sledečo izjavo:

»Naša mačka mlade mela = mačic lepih sedem = hitlerjevcev je bilo šest = radikal pa eden.«

Učitelj je Miha za to pohvalil ter mu zabčil, da bo to izjavo še izpovedal pred g. nadzornikom. — Ker se je čez 8 dni Mihec pred nadzornikom v vseh predmetih dobro odrezal, je še moral izpovedati svoje politično mišljenje. Mihec korajžno deklamira:

»Naša mačka mlade mela = mačic lepih sedem = radikalov bilo šest = in hitler pa eden.«

Učitelj ves preplašen vpraša: »Kako je pa to, pred 8 dnevi si izpovedal ravno naročbe, hitlerjev je bilo šest, radikal pa eden. Mihec, ti si se gotovo zmotil.«

Mihec zopet odvrne: »Ne, nisem se zmotil, pred 8 dnevi so še muce bile slepe, danes pa že vidijo.«

Naročite za fante, ki se odpravljajo k vojaku, knjižico:

Moj tovariš.

Molitvenik za mladeniče in še zlasti za vojake.

Cena z rudečo obrezo 16 Din, z zlato obrezo 18 Din. Po pošti 1 Din več.

Tiskarna sv. Cirila Maribor.

OGLASI

v »Slov. gospodarju« imajo

najboljši uspeh!